

NETIKĖTA PAGUNDA

Nuo priešiškumo iki meilės – tik vienas žingsnis

IEVA VILL

óbuolys.

IEVA VILL

*NETIKĒTA
PAGUNDA*

Romanas

Prologas

Bandau sugriebti jos šaltą plaštaką, bet ji išsprūsta. Mėginu šaukti, bet iš burnos neištrūksta nė garselis. Nebylus klyksmas plėšo mane pusiau.

*Klūpiu ant kelių, man labai šalta, gelia kūną, drasko sielą...
Jaučiu, kaip širdis nustoja plakti: aš ją praradau, praradau amžiams...*

Vaidotas

– Vaidotai, sakykite, su kokiais sunkumais susiduriate paskutiniu metu? Skyrybos? Taip, bjaurus reikalas, ypač kai tenka dalintis užgyventą turtą. Gera žinia, kad neturite vaikų, – vienu sugadintu gyvenimu mažiau. Kiekvienoje situacijoje reikia įžvelgti pozityvių dalykų. Pasvarstykite, ką gero jums suteikė šie santykiai? – klausiu savo atspindžio veidrodinėje sienos apdailoje. *Išties, Vaidai, ką gali pasakyti apie savo buvusią žmoną? Be to, kad, išdavusi su kitu vyru, bando prisiteisti pusę turto ir vis ieško progų išvesti iš kantrybės?*

Monologą nutraukia prasivėrusios kabineto durys.

– Laba diena, aš šiek tiek per anksti. Gal man palaukti? – sutrikusi teiraujasi nuolatinė klientė.

– Viskas gerai, Danute, užėikit, – mosteliu kviesdamas prisėsti.

Ant mažo greta stovinčio staliuko guli pakuotė popierinių nosinaičių. Jų šiandien prireiks, nes Danutė vėl ašarodama pasakos apie sūnų. Šis veltėdis baigia pragerti savo gyvenimą ir iššvaistyti motinos sunkiai užgyventas santaupas. Esminis mano darbo principas – tinkamu metu užduoti reikiamus klausimus. Taip pašnekovai nenujausdami patys išsprendžia savo problemas ar bent dalį jų. Psichologas negali tiesiog padėti atsakymo *ant*

lėkštutės. Negali teisti, užjausti, piktintis ar parodyti bet kokią kitą emociją. Tačiau, nepaisydamas profesionalui būtino santūrumo, kartais jaučiuosi it ta popierinė nosinaitė: į mane valosi perštinčias akis, gniaužo drebančiomis rankomis, o galiausiai išsipučia varvančią nosį.

Toks tas psichologo amatas. Gerai apmokamas, kaip mėgdavo sakyti mano tėvas, prestižinis darbas. Nereikia lenkti nugaros, užtenka patogiai įsitaisius klausytis nesibaigiančių žmonių problemų. Balti marškiniai, klasikinės kelnės ir rami veido išraiška sukuria solidaus specialisto įspūdį. Iš tiesų, jaučiuosi toks pavargęs, kad net nebegirdžiu savo klientų. Mano ausis pasiekia pavieniai garsai, tačiau apdujusios smegenys atsisako priimti informaciją. Paskutiniu metu asmeniniai rūpesčiai neleidžia tinkamai susikonscentruoti į darbą. Štai ir dabar, užuot įsigilinęs į Danutės bėdas, nedidelio bloknoto kampe sudarinėju reikiamų produktų sąrašą. Kitu atveju, vėl bukau spoksosiu į lentynas prekybos centre ir sugrįšiu į namus tuščiomis. Namus, kuriuose manęs niekas nelaukia.

Pakeliu akis į viltingai žvelgiančią moterį, tvirčiau suspausdamas rankose bloknotą. Kaip galiu būti naudingas kitiems, jei nesugebu susitvarkyti net su savimi pačiu?..

Darija

Lediniai rudens pirštai perbėga mano oda, tad pastatau spalvingo paltuko apykaklę. Priglaudusi smakrą prie glotnaus medžio palenkiu galvą, pasiremmdama kairiuoju petimi, ir užsimerkiau. Mano plaukai plevena ore kartu su auksiniais liepų lapais. Švelniai perbraukiu stygas stryku, lyg budindama jas iš snaudulio. Pasigirsta pirmosios kūrinio *River flows in you* natos. Krisdamos į dėklą dunksteli praivių metamos monetos. Melancholiška smuiko melodija veda mane, pasiduodama jai, pamirštu net kvėpuoti. Bundančioje miesto aikštėje bruzda šalikais apsvynioję praiviai, suloja pro šalį prabėgantis benamis šuo. Šią akimirką esame tik mes – aš ir šis taurus mano sielos instrumentas. Nepaisydama pirštus stingdančio vėjo, lėtą muziką keičiu greitėsne, širdį veriančia atlikėjos Pink daina *What about us*:

What about us? What about all the times you said you had the answers? What about us?

Sustojusi elegantiškai apsirengusi dama kelias akimirkas klausosi, tada pritūpusi įdeda du eurus į pravirą mano smuiko dėklą. Šiandien dangus dosniai dalina spindulius, nors šie šildo daugiau širdis nei sužvarbusius kūnus. Į Lietuvą atkeliavęs spalį it dailininkas nutapė gamtą gelsvai raudonais atspalviais.

Po ilgo laiko jaučiu galinti kvėpuoti pilna krūtine. Buvau pamiršusi rudens kvapą, dangaus spalvą giedromis dienomis. Seniai

patyrusi drugelio sparnais plazdantį jausmą, kurį žmonės vadina laime. Mano pilkame pasaulyje nebuvo vietos juokui, tiesą sakant, ir šyptelėti sugebėdavau tik tam, kad visi paliktų ramybėje.

Dienos virto savaitėmis, savaitės mėnesiais, o šie metais. Kasdien turėjau kovoti su savimi, kad pajėgčiau išlipti iš lovos. Apie dalyvavimą paskaitose nebuvo nė minties. Iš pradžių universitetas geranoriškai suteikė akademines atostogas, vėliau darbuotojai siuntė mandagius laiškus teiraudamiesi apie mano ateities planus, o galiausiai tiesiog išbraukė iš sąrašų. Muzikos akademijoje man buvo likę vos du semestrai...

Nors gimdytojai bandė slėpti savo nerimą, puikiai prisimeanu ašarotą motinos veidą bei tėvo kaktoje įsirežusias rūpesčio raukšles. Geromis dienomis pavykdavo susiimti ir išsivalyti dantis, susišukuoti į kaltūną susivėlusius plaukus. Tačiau paprastai, praradusi bet kokią norą gyventi, bukau spoksodavau į kambario lubas. Iš depresijos gniaužtų mane išvadavo muzika. Ji su gaivališka jėga suskambėjo galvoje: veriamai skausminga, melancholiška, apnuoginanti sielą.

Nebegalėdama nutildyti to įkyraus garso, pakilusi iš lovos, virpančiomis rankomis atsegiau smuiko dėklą. Pirštų galais nedrąsiai paliečiau seno bičiulio stygas. Instrumentas lyg to ir telaukęs suvirpėjo.

Tą dieną nusprendžiau gyventi: ryškiai, drąsiai ir garsiai, lyg bandydama kompensuoti prarastus dvejus metus. Savo trapų kūną paslėpiau tvirtame kiaute, kuris turėjo apsaugoti nuo išorinio pasaulio. Gaila, nepramušami šarvai negalėjo apginti nuo manęs pačios...

Vaidotas

Praėjus nykiai darbo dienos įžengiu į erdvią, trečiąjį dešimtmetį menančią namo laiptinę, kurioje ir vėl grasindama perdegti mirksi apšvietimo lemputė. Mintyse nusikeikiu. Nors tai vienas gražiausių daugiabučių Kaune, regis, tvarka rūpi tik man vienam. Atsidusęs pastveriu numestą saldainio popieriuką ir, pakėlęs galvą, pastebiu keistą būtybę: ilgi, šviesūs, į smulkias kasytes supinti plaukai, žalias paltas, kariškais batais apautos laibos kojos. *Nieko sau derinys*. Jauna mergina, kurios veidą darko ryškus makiažas, kažką burnodama tempia lagaminą. Ant šios gležnos būtybės peties pastebiu instrumento dėklą. Įdomu, iš kur atsirado ši keistuolė? Gal tai kaimynės Reginos anūkė, grįžusi iš užsienio? Kažką minėjo praėjusią savaitę, kai kasmetinėje mūsų namo talkoje švarinome aplinką. Ruošiuosi jai pagelbėti su nešuliais, tačiau persigalvoju, kai ši spalvinga persona stabteli susprogdindama kramtomosios gumos burbulą. Mergina įnirtingai tyrinėja kažkokį popieriaus lapą. Lyg šešėlis aplenkiau ją ir nepastebėtas nuslenku prie savo buto durų. Palaimingai trakstelėjęs vidinį užraktą, tvarkingai pastatau pirkinių maišelį ir nusiaunu batus. Vos tik spėju pakabinti savo lietpaltį, pasigirsta beldimas. Kur ten beldimas, atrodo lyg kas su visa jėga mėgintų

išversti duris. Apstulbęs nenorom pasuku užraktą ir akis į akį susiduriu su auskaruota šviesiaplauke.

– Kuo galiu padėti? – suraukęs antakius teiraujuosi žengtelėjęs atgal, mat mergina, pažeisdama asmeninę erdvę, stovi visai čia pat ant mano namų slenksčio.

– Ieškau savo buto. Juk čia Daukanto 14-5A. Ar ne taip? – įžūliai atšauna nepažįstamoji.

– Čia, bet jūs tikriausiai supainiojot adresus, – mandagiai nusišypsau bandydamas užverti duris, kai netikėtai mergina įkiša masyvų *kerzą* į tarpdurį.

– Nieko aš nesusupainiojau. Atvykau būtent ten, kur reikia. Štai, – man prieš nosį ištiesia sulamdytą popieriaus lapą, ant kurio pastebiu du žodžius „nuomos sutartis“. Sutrikęs papurtau galvą.

– Panele, šio buto niekas nenuomoja, jūs suklydot, – šiek tiek suirzęs bandau švelniai stumtelti prašalaitę iš tarpdurio. Nuo jos padvelkia rudens drėgme, sumišusia su maloniu kvepalų aromatu.

– Tai kad išnuomojo. Matai, turiu raktus. – Įžūliai sumosuoja ryšuliu man priešais veidą.

Nespėju susigaudyti, kai storžievė lyg niekur nieko prasibrauna pro mane nešina savo daiktais. Stebėdamas šį chaosą, akimirką prarandu kalbos dovaną. Apima jausmas, jog viskas vykta ne mano panosėje, o kokioje nors kino salėje.

– Ei, gerbiamoji, ką jūs sau leidžiat? Braunatės į svetimą būstą! – šūkteliu netekęs kantrybės, kai ši užmeta savo ryškų palatą ant koridoriuje stovinčios komodos.

– Kaip suprantu, gyvensim kartu, tad reikėtų susipažinti.
Aš – Kendė, – ištiesia žieduotą ranką.

Ant merginos riešo pastebiu tatuiruotes. *Nieko sau stilius... Kokia dar Kendė?.. Kas čia vyksta?* Mano smegenys, atrodo, tuoį perkais. Stypsau netekęs amo, kol įsibrovėlė be jokių skrupulų žvalgosi privačioje erdvėje.

– Prašau gražiuoju palikti mano butą, kitaip iškviesiu policiją! – pamiršęs geras manieras, pakeliu balsą, sugriebdamas akiplėšą už alkūnės. Ši, nekreipdama dėmesio į mano grubumą, tik pasitrina ranką ir kilsteli siaurą smakrą.

– Ir ką jiems pasakysi? Turiu nuomos sutartį, nuo šiandien legaliai čia gyvenu. Sumokėjau už tris mėnesius į priekį, – laibu pirštu pabaksnoja kažkokią eilutę.

Netekęs kantrybės, išplėšiu lapą iš jos rankų. Sumišęs mano žvilgsnis šokinėja nuo vieno sakinio prie kito. Ant šio abejotinos kilmės dokumento suraitytas buvusios žmonos parašas. Jeigu tikėsime tuo, kas parašyta, – mergina turi teisę apsigyventi mano namuose.

– Tai nesusipratimas...

To negali būti! Reda grasino, kad išnuomos sau priklausančią buto dalį, nes nesutinku parduoti namų, kuriuose tiek metų kūrėm bendrą ateitį... Bet ar ji išties galėjo taip pasielgti? Turiu paskambinti advokatui.

– *Primink*, kuo tu vardu? – sarkastiškai teiraujasi, išpūsdama didžiulį rausvą burbulą.

– Vaidotas, – nenoriai burbteliu ieškodamas, kur pasidėjau savo mobiliųjį telefoną.

– Kaip tas lenktynininkas? – toliau demonstratyviai žiaurmoja gumą, atidengdama baltus dantis. Kai išmuštas iš vėžių tik giliai atsidūstu, varo toliau: – Klausyk, Vaidai, gal, užuot stypsojęs be žado, parodytum, kur miegosiu? – įžūliai žengia į mano buto svetainę, apžiūrinėdama spintos lentynas. Su siaubu seku paskui ir stebiu, kaip ant balto kilimo plinta purvina dėmė, mat ši nelaboji vis dar su batais.

– Kende, ar kokia tu ten, – pasitrinu skaudėti pradėjusius smilkinius, – palauk čia, kol aš susisieksiu su teisininku. Jis patvirtins, kad šis, – paniekinamai numetu suglamžytą popiergalį ant stalo, – neturi jokios juridinės galios. Tau teks palikti mano namus.

– Aha, kol tu ten aiškinsies, aš prisėsiu, – vis dar su batais klesteli ant sofos. Išsitraukusi vaivorykštės spalvomis išmargintą telefoną, įsijungia „Tik Tok“ programėlę.

Dar niekada neteko regėti tokios įžūlios ir siaubingai erzinančios žmogystos kaip ši.

Jaučiu, kaip prasideda nervinis tikas...

Darija

Apsidairau aplink: prabangiai apstatyta svetainė išklota puriu, baltu kilimu. Lyg iš katalogo nugulę šviesios medienos baldai subtiliai dera tarpusavyje. Ant veliūriniu audiniu aptrauktos sofos pūpso kalnas pagalvėlių. Sienas puošia keli minimalistiniai paveikslai, prie toršero stovi tobulas bonsas. Pakilusi nuo patogaus baldų, pirštu paliečiu blizgantį, sultingą gėlės lapą – kad mane kur, maniau, dirbtinis! Sunku patikėti, kad aukštaūgis vyras laisvalaikį leidžia palinkęs prie kambarinių augalų.

Tyliai švilpteliu sau panosėj. Ne butas, o pasaka! Tiesą pasakius, už tokį kuklų nuomos mokestį tikėjau si priplėkusio, anapilin iškeliavusios močiutės kambarėlio. Su lubas siekiančiom antresolėmis ir kandžių sukapotom užuolaidom. O čia tikrų tikriausi rūmai!

Skelbimą internete pastebėjau visai atsitiktinai ir nieko nelaukusi surinkau nurodytą telefono numerį. Reda prisistačiusi moteris gana paslaptinai paaiškino, kad butas Kauno centre, už nuomą nori tik šimto eurų, tačiau raktus reikia pasiimti šiandien pat. Kai jau rengiausi klausti, kur čia šuo pakastas, poniamaloniū balsu informavo, kad erdvę reikės dalintis su dar vienu žmogumi. Jokių problemų! Gyvenimas manęs niekada nelepino:

mažame, veikiau sodo namelį primenančiame tėvų būste iki pat paauglystės kambariu dalinausi su seserimi. Esu įpratusi išsivers-ti kukliomis sąlygomis. Moteris tvirtino neturinti laiko aprodyti buto prestižinėje Kauno vietoje, mat išvyksta atostogų. Sutartoje vietoje išlipusi iš prabangaus automobilio daili brunetė paėmė pinigų ir padiktavo adresą. Greitosiomis pakišo pasirašyti nuo-mos sutartį ir tiesiog taip paprastai perdavė būsto raktus.

Nors tokia avantiūra šiek tiek glumino, turėjau surizikuoti. Reda neužsiminė, su kuo turėsiu dalintis butą. Dariau prielaidą, jog tai bus naktimis besimokantis studentas, mintantis vien už-pilamais makaronais. Pasirodo, klydau. Mano kambariokas visai nepanašus į centus skaičiuojantį moksluoką. Tas vyras – tikrų tikriausias rimtuolis tobulai iškrakmolinta marškinių apykakle. Vargšelis vos neišvirto iš padų. Tikriausiai stilingą merginą su auskaru nosyje mato pirmą kartą. Jeigu klasikinės kelnės iškeis-tų į džinsus, atrodytų visai pakenčiamai. Nužvelgusi jo griežtą veidą, nusprendžiau, kad jis ne ką vyresnis už mane. Nors tam-siaplaukiui stinga mados pojūčio, tenka pripažinti, kad jo sudėji-mas tikrai neprastas...

Mano apmąstymus nutraukia prislopintas, kitame kambaryje neramiai trypančio vyriškio balsas:

– Kaip suprast, ji turi teisę? Aš griežtai nesutinku, kad mano namuose gyventų svetimas žmogus!

Regis, Vaidotas nebuvo informuotas apie mano atsikrausty-mą. *Smagumėlis*. Prunkšteliu pirštu vedžiodama knygų nuga-rėles, preciziškai surikiuotas dailioje baltoje nišoje prie bonso

medelio. *Tolstojus, Remarkas, Balzakas...* Buto šeimininkas tikras klasikos mylėtojas – pradedant apranga, baigiant knygų asortimentu. Aplinkui nė dulkelės, viskas tiesiog tviska švara. Gal Vaidotas – užkietėjęs pedantas ir kasdien šveičia namus parklupęs ant kelių... Įsivaizduoju suplukusį, grindis maža kempinėle brūžinantį vyrą, apsitempusį ilgą, gumines pirštines. Ši mintis gerokai pralinksmina.

Iš gretimo kambario vėl atsklinda neaiškus balsas, sprendžiant iš pakelto tono, pokalbis buto šeimininkui nebuvo sėkmingas. Tuomet trumpam stoja tylą.

– Prašau neliesti mano daiktų! – krūpteliu išgirdusi netikėtą priekaištą už nugaros. Lėtai atsisukusi, pastebiu išraudusius vyro skruostus. Rankose jis neramiai spaudžia mobilųjį. Tvirtai sukandęs dantis, žvelgia į mane pykčiu žibančiomis akimis.

– Kaip suprantu, sutikimo vaišių nebus? – patenkinta matau, kaip įsitempia jo žandikaulis. Lyg bandydamas atsiriboti nuo manęs, Vaidotas sukryžiuoja rankas ant krūtinės. Nereikia būti specialistu, kad suprastum kūno kalbą. Kažkodėl man labai patinka erzinti savo būsimą kambarioką.

– Kol išsiaiškinsiu šią absurdišką situaciją. Laikinai apsistosi darbo kambaryje. Ten yra sofa...

– Pala pala, – iškėlusi delną priešais jį nutraukiu tiradą. – Ant sofos aš tikrai nemiegosiu. Kol kalbėjai telefonu, šiek tiek apsidairiau. Mačiau, turi dvigulę lovą, manau, tilpsim abu, – plačiai išsišiepiu. Vyrishkio akys išsiplečia, o skruostai dar labiau iškaista. Kai jau atrodo, kad jis sprogs iš pykčio, neiškentusi nusikvatoju.

Atslūgus įtampai, Vaidotas vos pastebimai išpučia sulaikytą orą. Atsisagstęs dvi marškinių sagutes, kreipiasi jau kiek nuolankesniu balsu:

– Ten vonios kambarys, – nenorom mosteli į duris koridoriaus gale, – o čia virtuvė.

Seku paskui vyriškį, kuris piktai dėbteklį į mano batus. Bandydama sudaryti nepalaužiamos akiplėšos įvaizdį, tyčia jų nenusiaviau. Žinau, atrodau lyg nektaru mintanti žiedmūsę, savo spalva ir forma bandanti imituoti skaudžiai geliančią vapsvą. Tačiau taip elgiuosi pagrįstai – gyvenimas man nešykštėjo išbandymų.

Vaidotas nervingai perbraukia ranka per kaštono rusvumo plaukus. Nors man pasidaro gaila šio žmogaus, toliau atlieku savo vaidmenį. Įspūdžiui sustiprinti mesteliu kandžią repliką:

– Tu čia kada nors gamini ar tik užėini pasigrožėti idealia tvarka? – smalsauju, perbraukdama marmurinį stalviršį.

Įžūliai atveriu didžiulio į baldus įmontuoto šaldytuvo duris. Susiraukiu viduje pamačiusi tik ryšelį romaninių salotų, tofu varškės bei pakelį migdolų pieno. Šis tvarkingai įstatytas šoninėje lentynėlėje. Vyras krūpteli, kai trinktelio šaldytuvo dureles. Pamanytum, kad stiklinės...

Praleidęs negirdomis mano repliką, nuvargusiu balsu tęsia toliau:

– Indus rasi šioje spintelėje, o vakarienę, žinoma, turėsi nusipirkti pati. – *Tai jau tikrai, juk aš ne kokias ožkas, nemisiu vien salotom*, – pagalvoju. – Rytoj turėsi ieškotis kito būsto, kadangi

Skaitykite likusius
238 iš 256 puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Jauna muzikantė Darija išsinuomoja kambarį jo nė nemačiusi. Pasibeldus į butą paaiškėja, kad ten gyvena Vaidotas – psichologas, kuris skiriasi su žmona, o ši ką tik iškrėtė kiaulystę – nepažįstamai merginai pigiai išnuomojo pusę itin prabangaus buto.

Pedantiškasis Vaidotas mėgina bohemiškąją kambariokę iškrapštyti lauk, tačiau Darija priima iššūkį ir net neketina trauktis. O kodėl turėtų? Nuoma juokingai maža, o ji taupo smuiko studijoms Šveicarijoje... Be to, rimtasis šeimininkas turi kažką patrauklaus...

Kas pasakė, kad priešingybės traukia, tikriausiai buvo neteisus... Sunku būtų rasti vienas už kitą skirtingesnius žmones! Tačiau širdies keliai nežinomi, o bundančių jausmų kasdienybės konfliktais taip lengvai neužgesinsi... Be to, Vaidoto psichologijos žinios padės Darijai susidoroti su praeities demonais, o jauna moteris priekabų bumbeklį pavers kitu žmogumi – jeigu tik pavyks įveikti buvusios žmonos kerus...

Dinamiškas ir žaismingas romanas „Netikėta pagunda“ – jau antroji autorės Ievos Vill knyga. Jos debiutinį kūrinį „Pažadink mane“ (2023, Alma littera) puikiai įvertino skaitytojai. Pasak rašytojos, kuri dieną dirba fotografe, o naktį – svajoja, įkvėpimo ji semiasi iš kasdienių situacijų, o jausmingas istorijas mėgsta pagardinti humoru ir trilerio vertais siužeto vingiais.

Buvo nuostabu stebėti, kaip abu pagrindiniai veikėjai beviliškai bando ignoruoti tarpusavio trauką, įsivelia į komiškausias situacijas, bet kartu padeda vienas kitam įveikti praeities demonus ir susidoroti su iššūkiais.

- Indrė Vakarė

Kiekviena nupirкта knyga = pasodintas medis

www.obuolys.lt

 Slaptas klubas

ISBN 978-609-484-687-8

9 786094 846878

Grafinė literatūra > Meilės romanas

Viršelio detalis: © Shutterstock

SKAITANTIS ŽMOGUS YRA GRAŽUS